

اول ماه مه

کارگران ایران و تهدیدهای جنگی

کارگران ایران همچون کارگران جهان برای استقبال اول ماه مه آماده می شوند. هنوز در ایران اول ماه مه بعنوان روز جهانی کارگر از سوی دولت رسمیت ندارد. کارگران اما با وجود همه موانع هر ساله اول ماه مه را به روز مبارزه همبسته برای دفاع از خواست‌ها و خواست‌های طبقاتی شان تبدیل می‌کنند. کارگران ایران برای ایجاد تشکل مستقل کارگری مبارزه می‌کنند تا بتوانند در تشکل خود سازمان یافته از حقوق خود دفاع کنند. این مبارزه‌ی کارگران، اما مدام با سرکوب خشن دولت و سرمایه‌داران ایران مواجه می‌گردد. دولت ایران تشکل مستقل کارگری را برسمیت نمی‌شناسد؛ بهمین دلیل مدام کارگران مبارز دستگیر می‌شوند، به زندان محکوم، و از کار اخراج می‌شوند. در اول ماه مه 2004 ده‌ها نفر از کارگران سقز به جرم شرکت در گردهمایی روز اول ماه مه دستگیر شدند و سپس از 18 ماه، 5 تن از آنها توسط دادگاه اسلامی با احکام سنگین روبرو شدند. مبارزه اما به شکل‌های گوناگون ادامه یافت و کمیته‌های مختلفی برای لغو این احکام شکل گرفت. در اول ماه مه 2005 کارگران ایران چندین گردهمایی بزرگ و مستقل برگزار کردند.

بحران خاد اقتصادی و سیاست‌های خصوصی سازی، حمله به سطح معیشت کارگران را تشدید کرده است. و عموم کارگران خواهان افزایش دستمزد متناسب با سطح تورم هستند. طبق ارزیابی رسمی درآمد ماهانه معادل 350 یورو، زیر خط فقر محسوب می‌گردد، در حالی که کارگران شاغل ماهانه فقط دستمزدی معادل 220 یورو دریافت می‌کنند. کارگران بسیاری مجبورند با قراردادهای موقت شرایط سخت کار را تحمل کنند و مدام در معرض اخراج باشند و به صف بیکاران بپیوندند. به علاوه دستمزد بسیاری از کارگران هم به موقع پرداخت نمی‌شود و زنان و کودکان کار بیش از همه تحت ستم و استثمار کارفرمایان قرار دارند و بر اثر سیاست‌های ضد کارگری، کارگاه‌های کوچک رسماً مشمول قوانین کار نمی‌شوند.

دامنه‌ی اعتراض‌های کارگری در سال گذشته که در 1200 اعتصاب و اعتراض کارگری نمود یافت؛ گویای وضعیت اسفبار کارگران در ایران است. در این اعتراض‌ها کارگران خواهان آزادی کارگران زندانی؛ بازگشت به کار کارگران اخراجی از جمله حدود 300 تن از کارگران اعتصابی شرکت واحد؛ لغو قراردادهای موقت و پیمان قراردادهای جمعی؛ افزایش دستمزدها متناسب با سطح تورم؛ ممنوعیت کار کودکان و برخورداری زنان از حقوق و دستمزد برابر و در راس همه ایجاد تشکل مستقل کارگری بدست خود کارگران شدند. این‌ها خواسته‌هایی فوری‌اند که کارگران ایران برای تحمل آنها به دولت و کارفرمایان ایران روزه مبارزه می‌کنند و هر روز به ضرورت پشتیبانی متقابل از مبارزه‌های هم طبقه‌ها در مراکز کار و تولید در سطح کشور و دیگر اقشار و گروه‌های اجتماعی تحت ستم و استثمار آگاه گشته و به همبستگی دائمی و بین‌المللی کارگران جهان امیدوار می‌شوند. در سال گذشته در نتیجه‌ی مبارزه‌ی پیگیر و استوار کارگران ایران، رشد آگاهی طبقاتی و ارتقاء خواست‌ها و مطالبات ضد سرمایه داری آنان و همچنین همبستگی جهانی نهادها؛ فعالین مستقل کارگری و تشکل‌ها و اتحادیه‌های کارگری جهان، جنبش کارگری ایران با تحول چشمگیری روبرو گردید. بعنوان نمونه‌ی برجسته؛ سندیکای شرکت واحد با بیش از 8000 عضو، سطح بالای آگاهی کارگران و عزم آنان را برای بدست گرفتن سرنوشت خود به نمایش درآورد. هنوز منصوراسانلو یکی از رهبران سندیکا بعد از گذشت 3 ماه هنوز در سلول انفرادی به سر می‌برد و 300 کارگر شرکت واحد به جرم شرکت در یک اعتصاب از حق کار محروم شده‌اند؛ اما، جنبش سندیکایی به سازمان‌یابی اعتراض‌های کارگری ادامه می‌دهد. جمهوری اسلامی ایران در مواجهه با اعتراض‌های گسترده‌ی کارگری تصمیم دارد به هر قیمتی از ایجاد تشکل مستقل کارگری و گسترش آن به مراکز کار و تولید کشور جلوگیری نماید. در حالی که بحران هسته‌ای، فشارهای بین‌المللی و سیاست‌های جنگ افروزان‌ی امپریالیسم آمریکا و متحدان غربی‌اش از یک سو و سیاست‌های جنگ طلبانه‌ی دولت احمدی‌نژاد و تلاش کارگزاران و وابسته‌گان جمهوری اسلامی برای حفظ نظام به هر قیمتی تشدید شده است؛ فعالان کارگری ایران؛ فعالان برابری طلب جنبش زنان و دانشجویان آگاه و مترقی کشور بیش از هر زمان دیگر تحت فشار و سرکوب قرار گرفته‌اند. علی‌رغم این فشارها و بغیر و بندها؛ همبستگی میان لایه‌های مختلف جنبش طبقاتی - اجتماعی ایران هر روز تجسم بیشتری می‌یابد. روز 8 مارس امسال زنان در تهران و چند شهر دیگر ایران، در تجمع‌های اعتراضی، از خواست‌های کارگران ایران پشتیبانی کردند و کارگران بخش‌های مختلف با جنبش زنان ایران اعلام همبستگی کردند و دانشجویان بیش از هر زمان در حرکت‌های همبستگی شرکت می‌نمایند.

ما جمعی از ایرانیان مدافع جنبش کارگری ایران در آلمان متشکل در کمیته‌های همبستگی با جنبش کارگری و همگام با کارگران ایران و جهان به استقبال اول ماه مه می‌رویم و با هماهنگی فعالیت‌های خود برای تقویت همبستگی بیشتر با مبارزات کارگران و متحدان خود در جنبش‌های اجتماعی ایران می‌کوشیم.

ما اعلام می‌کنیم مخالف جنگ؛ مخالف هرگونه حمله‌ی نظامی و غیرنظامی از جمله تحریم اقتصادی و مخالف سیاست‌های امپریالیسم جهانی و متحدان‌اش هستیم.

ما مخالف رژیم جمهوری اسلامی بعنوان دولت سرمایه داران؛ دولت سرکوبگر کارگران، دولت آپارتاید جنسی و دولت سرکوبگر آزادی‌های دمکراتیک و حقوق اولیه مردم ایران هستیم و برای سرنگونی آن مبارزه می‌کنیم.

ما اعلام می‌کنیم برای آینده بهتر راهی جز گرفتن سرنوشت مردم ایران بدست خودشان وجود ندارد و در این شرایط بحرانی و حساس، کلیه مدافعین راستین جنبش‌های ضد سرمایه داری و ضد امپریالیستی جهان را به همبستگی با نهادهای مستقل و فعالان جنبش‌های طبقاتی - کارگری ایران و پشتیبانی از مبارزات خود فرا می‌خوانیم.

زنده باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران

21 آوریل 2006

امضا:

کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ

کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن

جمعی از مدافعین جنبش کارگری ایران - هانوفر

گروه همبستگی با جنبش کارگری - برلن